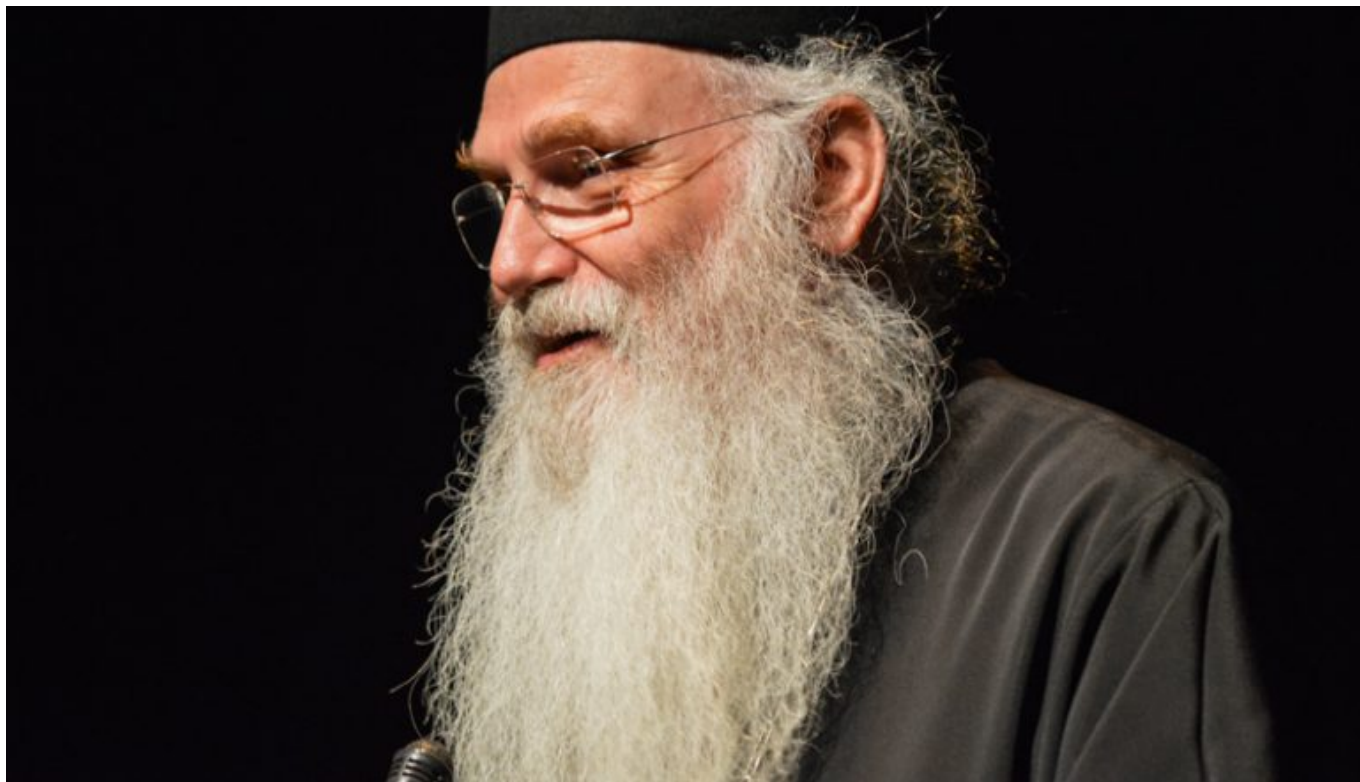

“Πως να γιορτάσεις κλεισμένος στο σπίτι, χωρίς σύναξη πιστών, χωρίς τον ναόν;”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ εκδόθηκε εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου, όπου, καθώς χαρακτηριστικά αναφέρει: **“Είναι αλήθεια ότι η ατμόσφαιρα που φέτος ζούμε τὸ Πάσχα εἶναι ἄρκε-τὰ ἀποπνικτική, καὶ καταθλιπτική. Πῶς νὰ γιορτάσεις κλεισμένος στὸ σπίτι, χωρίς σύναξη πιστῶν, χωρίς τὸ ναό, χωρίς λατρευτικὴ μετοχή; Αὐτὸ πὺν αἰσθανόμαστε εἶναι ἡ θλίψη, ἡ ἀπορία, ἡ σιγή, τὸ σκοτάδι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅπως τὸ ἔζησαν οἱ μαθητές καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου”.**

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ:

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μὲ αἰσθήματα πνευματικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ψάλλουμε καὶ πάλι τὸν νικητήριον παιᾶνα, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», γιὰ νὰ ἀκουστεῖ σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, σὲ ὅλον τὸν κόσμον, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ ἀντηχήσῃ τὸ μήνυμά του στὶς θλιμμένες καὶ συχνὰ ναρκωμένες καρδιές μας.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό, πραγματικὰ κοσμοσωτήριο γεγονός, ὅ,τι μεγαλύτερο ὑπάρχει στὴν ἱστορία καὶ τῇ ζωῇ μας, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μειώσῃ τὴν ἀξία του. Γι' αὐτὸ καὶ τῇ γιορτάζουμε μὲ μοναδικὸ πνευματικὸ πάθος καὶ ἐνθουσιασμό. Γι' αὐτὸ καὶ τόσο δυσκολευόμαστε φέτος, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ πανηγυρίσουμε, ὅπως ἔχουμε μάθει ἢ ὅπως θὰ ἐπιθυμούσαμε. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἔχει συντριβεῖ, καὶ ὁ θάνατος ἔχει καταπατηθεῖ, καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας ἔχει ἐξαφανισθεῖ, ἀλλὰ καὶ κάθε δυστυχία, δοκιμασία καὶ πειρασμὸς παύουν πλέον νὰ ἀποτελοῦν ἀπειλή. Μπροστὰ στὸ φῶς τῆς κάθε τι σκοτεινὸ ἐξαφανίζεται.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔκλεισαν οἱ ναοὶ μας ὡς τόποι λατρείας, ἀλλὰ ὄχι οἱ ἐκκλησίες· αὐτὲς εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ ὅλους, γιατί τὸ μνημεῖο τοῦ Κυρίου εἶναι κενό, ἄδειο καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸ τὸ κενὸ μνημεῖο, ἡ πιστοποίηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Καὶ «ὁ λίθος ἀποκεκύλισται» (Μκ. ιστ' 4), ἔχει μετακινηθεῖ. «Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη». Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ δὲν πρέπει νὰ πνιγεῖ μέσα στὰ παρά-πονα, στὶς διαμαρτυρίες, στὴ θλίψη τῆς στέρησης, στὸ αἶσθημα τῆς ἀδικίας. «Ἐπὴρθησαν αἱ αἰώνιοι πύλαι καὶ εἰσῆλ-θεν ὁ βασι-λεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμ. κγ' 9). Ἐχουμε στερηθεῖ τὸ Πάσχα τῶν ἀνοιχτῶν ναῶν, δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ χάσουμε τὸ Πάσχα τῶν ἀνοιχτῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ ποτὲ δὲν κλείνουν.

Ὁ παντοκράτωρ Χριστὸς συνέτριψε τὸν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-νος τούτου, τὸν διάβολο καὶ τὸν αἰώνιο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν θάνατο. Αὐτὸ τὸ γεγονός, εἴτε τὸ γιορτάζουμε μὲ τοὺς τρόπους ποὺ γνω-ρίζουμε στοὺς ναοὺς μας, εἴτε ἐμποδιζόμαστε γιὰ ὁποιοσδήποτε λόγους ἀνεξάρτητους τῆς θελήσεώς μας (ἀσθέ-νεια, τα-ξείδι, ἀπαγορεύσεις κ.λπ.), εἶναι γεγονός ποὺ πλημυ-ρίζει τὴν καρδιά μας ἀπὸ χαρὰ καὶ ποὺ οἱ συνέ-πειές του εἶναι κοσμογονικές. Ὄταν «ὁ θεοπάτωρ Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν», τότε πῶς ἐμεῖς «οἱ τῶν συμβόλων τὴν ἐκβασιν ὀρῶντες, νὰ μὴν εὐφρανθῶμεν ἐνθέως»; (Κανὼν Ἀναστάσεως, Ὡδὴ δ') Αὐτὴ ἡ ἔνθεος εὐφροσύνη ἀποτελεῖ τὴ βάση γιὰ τὸν καλύτερο ἑορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὴ μεταμορφώνει τὴν καρδιά μας σὲ ναὸ καὶ τὸν ναὸ σὲ ἐκκλησία.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ φέτος ζοῦμε τὸ Πάσχα εἶναι ἄρκε-τὰ ἀποπνικτικὴ, καὶ καταθλιπτικὴ. Πῶς νὰ γιορτάσῃς κλεισμένος στὸ σπίτι, χωρὶς σύναξη πιστῶν, χωρὶς τὸ ναό, χωρὶς λατρευτικὴ μετοχή; Αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμαστε

εἶναι ἡ θλίψη, ἡ ἀπορία, ἡ σιγή, τὸ σκοτάδι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅπως τὸ ἔζησαν οἱ μαθητές καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως ἦταν κρυμμένη ἀπὸ τὸν ὀρίζοντά τους· «οἱ ὀφθαλμοὶ τους ἐκρατοῦντο» (Λκ. κδ´ 16). Μιὰ ἐβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος, ὁ Κύριος ὁμο-λογεῖται ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς Μάρθα, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου (Ἰω. ια´ 27). Τὴν Κυριακὴ εἰσέρ-χεται θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσό-λυμα καὶ ἐπευφημεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ ὡς ὁ προσδοκώμενος Σωτήρας, «Ἰωσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχό-μενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (Ματθ. κα´ 9). Τὴν Πέμπτη ὁμιλεῖ γιὰ τὸ θυσιαζόμενο σῶμα Του καὶ τὸ «ἐκχυνό-μενο» αἷμα Του καὶ μυστικῶς δειπνεῖ μετὰ τοὺς μαθητές Του. Στὴ συνέχεια συλλαμβάνεται, δικάζεται, σταυρώνεται, καὶ τελικῶς «ἐν νεκροῖς λογίζεται καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν» (Κανὼν Μεγ. Σαββάτου, Ὡδὴ η´).

Ὅπως γράφει ὁ εὐαγγε-λιστὴς Λουκᾶς, ἀμέσως μετὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τοῦ Πάθους καὶ τὴν Ἀποκαθήλωση: «καὶ ἡμέρα ἦν Παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκεν» (Λκ. κγ´ 54). Τελειώνει ἡ Παρασκευὴ καὶ ἀρχίζει τὸ φῶς τοῦ Σαββάτου. Καὶ ὁ Ματθαῖος ξεκινῶντας τὴν ἀναφορά του στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως γράφει: «Ὅψε σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων» (Ματθ. κη´ 1). Μετὰ τὸ Πάθος ἐπιφώ-σκει τὸ Σάββατο, ὁπότε οἱ μαθήτριες «ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν» (Λκ. κγ´ 56) καὶ στὴ συνέχεια ἐπιφώσκει, φέγγει, ἡ «μία τῶν σαββάτων», ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὁπότε «λίαν πρωὶ ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον» (Μκ. ιστ´ 2) καὶ ἀφοῦ διαπιστώσουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου «ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου ἔδραμον» (Ματθ. κη´ 8). Τὸ Μέγα Σάββατο ἠσύχασαν, τὴν Κυριακὴ πῆραν ζωὴν.

Κάτι ἀνάλογο ζοῦμε κι ἐμεῖς σήμερα. Ἡ καρδιά μας σκεπάζεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπορίας καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ τῆς Μεγά-λης Παρασκευῆς. Εἶναι σὰν μιὰ ἐσπέρα, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ φόβος, σὰν τὸν φόβο τῶν μαθητῶν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, τὸ βράδυ τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων. «Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλει-σμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰω. κ´ 19). Σκοτάδι τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, φόβος καὶ ἀνασφά-λεια καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι.

Οἱ ἀκολουθίες μας φέτος ἔγιναν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν». Νοιώ-θουμε κι ἐμεῖς ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός μας σφραγίσθηκε σὲ τάφο, στὸν ὁποῖο μάλιστα δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσουμε, διότι τὸν φυλάει «ἡ κουστωδία». Ἀλλὰ Ἀναστημένον! Ἀπλᾶ ἀρκούμεθα νὰ «θεωροῦμε ποῦ τίθεται» (Μκ. ιε´ 47). Ὁ Κύριος ὅμως δὲν περιορίζεται ἀπὸ τίποτα. Οὔτε ἀπὸ κλειστὲς πόρτες οὔτε ἀπὸ σφραγίσματα καὶ μεγάλους λίθους οὔτε ἀπὸ φύλακες. «Εἰσέρχεται τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καὶ «ἐξέρχεται ἐφραγι-σμένου τοῦ μνήματος». Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὸ ἔχουμε τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία, κάτω ἀπὸ τὶς παροῦσες

συνθῆκες, νὰ τὸ ζήσουμε ζωντανὰ ὅσο ποτέ.

Τὸ φετινὸ Πάσχα βιώνουμε τὴν ἐμπειρία τοῦ «μὴ μου ἅπτου» (Ἰω. κ' 17) πρὸς τὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνή. Ὁ Κύριος εἶναι ἀναστημένος, ἀλλὰ ἐνῶ ἐπιθυμοῦμε νὰ Τὸν προσκυνήσουμε, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἀκουμπή-σουμε πρὸς τὸ παρόν. Θέλουμε νὰ «κρατήσουμε τοὺς πόδας Του» (Ματθ. κη' 9), ἀλλὰ μᾶς ἀποτρέπει. Κάποιος λόγος ὑπάρχει. Ζοῦμε ὅμως μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ ἀκού-σουμε τὴ φωνή Του, τὴν πρόσκλησή Του, τὴν ὁποία ἀπηύθυνε στοὺς μαθητές Του λίγο ἀργότερα, «οὔσης ὀψίας»· «ψηλα-φήσατέ με καὶ ἴδετε» (Λκ. κδ' 39). Αὕτῃ εἶναι ἡ προσδοκία μας καὶ ταπεινὰ ὑπομένουμε καὶ περιμέ-νουμε καὶ τὴν ἄλλη φωνή, τὴν θεία, τὴν φίλη, τὴν γλυκυτάτη, «μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλατο ἔσε-θαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, ἣν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες ἀγαλλώμεθα».

«Δεῦτε, ἀδελφοί μου, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

*Μετὰ πασχαλίων εὐχῶν καὶ προσρήσεων
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ*

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ